

[Knud Jespersen.]

godt. Der er lavet en masse, der er dårligt. En masse, der er så dårligt, at når denne samlings resultater skal bedømmes, så vil både det sorte kabinet, boligforligets fædre og det første forligs fædre givetvis få travlt med at forklare, og jeg kender de forklaringer. Det er forklaringer, der går på, at havde vi ikke hjulpet, var det blevet endnu værre, og hver gang er det blevet værre.

På denne baggrund skal jeg, idet jeg slutter mine første bemærkninger, tillade mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden — jeg ville gerne have fremsat det forslag, at regeringen skulle gå af, men da jeg ved, at det ikke kan lade sig gøre på denne side af sommerferien, er vi altså overordentlig beskedne:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til at ophæve bygge- og anlægsstoppet, fortsætter tinget behandlingen af tillægsbevillingslovforslaget.“

Tredje næstformand (Karlskov Jensen):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Poul Westergaard (DR):

For ikke senere at glemme det: retsforbundets gruppe vil stemme for tillægsbevillingslovforslaget for 1973-74 — og så vil jeg gerne kaste et blik tilbage over den folketings-samling, som vi er ved at være til ende med.

Først lidt om resultaterne, sammenholdt med de problemer, som har foreligget. Resultaterne af det første store forlig eller lille forlig mellem venstre, socialdemokratiet, centrum-demokraterne og kristeligt folkeparti blev jo, at der skulle udbetales et tilskud til arbejdsgiverne på et par milliarder kroner, og at der blev indført en meget byrdefuld tvungne opsparring, som borgerne skal have fornøjelse af efter sommerferien. Besparelserne på statsbudgettet blev på mindre end 1½ mia kr., og så fik vi nogle

mere restriktive prislove. Det var ikke resultater, som kunne løse nogen som helst af de økonomiske problemer, der trængte sig på, og vi gjorde, hvad vi kunne for at få en bedre løsning med større offentlige besparelser, med begrænsninger i den helt overdrevne anvendelse af gratisprincippet, hvor man i flæng giver til en række mennesker, som minsandten har udmærket råd til selv at betale, besparelser gennem afvikling af alle disse mærkværdige tilskud til erhvervsformål og særinteresser og ved nogen tiltag imod jordspekulationen. Det ville have kunnet føre til en lettelse af det indkomstskatte-tryk, som i sig selv er inflationsskabende, og det ville have kunnet dreje udviklingen i en bedre retning, men det kunne vi jo ikke komme igennem med.

Derfor stod folketinget også kort tid efter over for en yderligere forringet samfundsøkonomisk situation, som krævede nye indgreb. Det førte til et andet forlig, et forlig om en række nye afgiftsbyrder på befolkningen, som givetvis heller ikke vil hjælpe, men blot vil sætte yderligere skub i inflationen. Det forlig holdt socialdemokratiet sig uden for, men til gengæld trådte tingets næststørste parti, fremskridtspartiet, til, og heller ikke ved den lejlighed kunne vi opnå nogen form for imødekommelse af vore synspunkter. Derfor kunne vi også kun støtte forslagene om giftskatteforhøjelser, de skatte- og afgiftsforhøjelser på tobak og spiritus, som skal være med til at finansiere de lovede betydelige indkomstskattelettelser i det næste år. De andre indgreb, som havde karakter af en optrapning af den handelskrig, som Italien kort forinden havde startet, måtte vi vende os meget skarpt imod.

Og så fik vi det tredje store forlig, boligforliget, som var til debat her i går. I bemærkelsesværdig grad udskyder det den normalisering af boligmarkedet, som der er et påtrængende behov for at få gennemført; i stedet for at afvikle statstilskuddene til boligsektoren bliver de i ikke ringe omfang forøget, og problemerne omkring lejeværdi og rentefradrag gemmes formentlig bort i